

Szakáli Anna

Névtelen dalnok

Szakáli Anna

Névtelen dalnok

Nyelvhelyesség: Bemné dr. Schneider Mária

A kötetborító és a kötetben szereplő rajzok Hauptné Hoyos Nóra munkái.

A kötet kiadását támogatta: Kiszely Józsefné Gizike

© Szakáli Anna 2011.

ISBN 978-963-08-0949-8

Készítette a Kaposvári Nyomda Kft. 2011-ben 110246

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

**„A kedves szavak rövidek és könnyen kiejthetők, de
visszhangjuk végtelen lehet.” (Teréz anya)**

Kiszely Józsefné Gizikével ismeretségünk és barátságunk akkor kezdődött, amikor felolvasó délutánra hívtak az idősek siófoki otthonába. Nyugdíjas pedagógusként, férjével együtt élt az otthonban. Már ott, az első alkalommal olyan őszinte, meleg barátság alakult ki közöttünk, amilyen ritkán adódik az ember életében. Gizike kedves szeretete és figyelmessége ezután meghatározó lett számomra. Munkásságomat figyelemmel kísérte, és ápolta kapcsolatunkat akkor is, amikor engem a munkahelyi és családi kötelek erősen gátoltak annak gyakorlásában. Hajnali napköszöntő című kötetemben megtalálható kedves írása, amely egyben vallomás is az irodalom, a költészet szeretetéről. A Névtelen dalnok kötetről, miután elolvasta a tervezetet, a következőket írta:

„Anna eddig megjelent versesköteteit ismerem, szeretem és sok barátomat ajándékoztam meg könyveivel. Korra tekintet nélkül megtaláljuk a kötetekben azokat a verseket, amelyek valamilyen módon megérintenek bennünket. Engem érzelmileg elragad, emlékeket ébreszt bennem, felidézi a múltat, az elmúlt fiatalságot, a szép és vidám éveket.

A most kiadott versek - ha az előző kötetekben megjelent versekhez viszonyítom őket, mondanivalójukban többoldalúak. Az élet szinte minden területéről találunk rímbe szedett gondolatokat. Megtaláljuk a szerelmet, a társadalmi problémákat, a nagy ünnepeink méltatását, a fiatalság bonyolult, erőt próbáló küzdését, a Balaton szépségének lírai megfogalmazását.

Annának minden verse és írása, ami az élet szépségéről ad bizonyosságot, megerősít abban, hogy érdemes élni. Aki szép gondolatokba foglalt emlékeket felidéző szavakra, elmélyülésre, pihenésre vágyik, annak szeretettel ajánlom figyelmébe Szakáli Anna verseit.

Kiszely Józsefné Gizike”

Szeretettel ajánlom kötetem:

Szakáli Anna

Névtelen dalnok

Névtelen dalnok zeng
ismerős éneket,
mosoly rázza meg
rebbenő szívemet.
Vörösfenyő csúcsán,
sűrű lombokon,
majd a kerítésnél
az árnyas bokrokon
nyújtja, cifrázza,
hívogat kedvesen.
Futok, hogy meglássam,
addigra elreppen.
Barna tollruhája
beolvad a tájba.
Hagyja, keressem;
hívom, de nem lelem.
Hallom, hogy kinevet,
nekem fütttyövet:
Elmegyek! Elmegyek!
Ég veled! Ég veled!

Könyv

Madárfüttty szól,
nekem dalol a hajnal,
dobban a szív.

Egyedül neked,
- szürke eminenciás -
rovom a betűket.

Közreadom,
hogy féltőn kezédbe vedd,
olvasd az életet...

Tündekép

Tündetáncot járnak
pilléző levelek,
aranszínű fák közt
esti sugár lebeg.

Lenyugvó napfényben
fut az aranyhullám,
kék égen feltűnik
egy kései szivárvány.

Üvegcipellőben
táncoló alakok,
felgyúlnak lassan
az esti csillagok.

Lenn a csendes parton
egy kislány lépeget,
kezében vödrével
hús vizet mereget.

Szőke tündérhaján
elbotlik a szellő,
kitartó szorgalmán
mosolyog egy felhő.

2009. július

Ismétlődés

Ismétlődik a Sors,
minden ugyanaz,
csak én vagyok más benne.

Apró mozzanat,
vele és velem igaz,
csak amit érzek,
nem ugyanaz...

2009. március

Város

Futnak a felhők,
tavasz-kék ragyog.
Kockakövön nyál,
foszló, bűdös csikk,
egy részeg hozzám
kábultan gagyog,
sűrű bokorban
színes rongy virít.

Arcomba port vág,
tekereg a szél,
kopasz ürge
hamis kártyát kever,
s mint kutyapiszok,
ha szaga beszél,
az utcán egy
nyúzott téma hever.

2009. március

Átváltozás

Eljön a fény, a csoda,
úrrá lesz éj sötétjén,
zeng a hajnal himnusza.

Múló idő hamuba tör,
elenyész a szerelem,
alkonybíbor fedi hamvát,
mint árnyékát a verem.

2007. február

Hold

Felhő övezte
fények, kerek sajtkorong
nyugatra gurul.

2010. augusztus

Homokszavak

Kopott homokszavak
peregnek gondok között,
s mint dűnéket épít
hatalmas mezők fölött
a parton futó homok,
ma itt, holnap ott
kapja fel a szél
a széteső buckát,
megcsillan a kvarc,
és repíti tájakon át,
hogy jeges észak
fehérét szennyezze
egy parányi por léte.

2010. augusztus

Senki sem felel

Arat a halál, vigyorog,
neki a szemfödél
szűzies fátyol;
kéjjel vicsorog,
ha elharapott
fájdalomra lel.
Penészes, odvas
sötét ver tanyát,
árva szívünk vacog,
hiába kérdezem,
már senki nem felel.

2009. május

Csendbe zuhan a világ

Homályba menekül,
elhal a nappali fény,
elpihen a vadgalamb
lombos fák rejtekén.
Szegényes a fészek,
néki oltalom,
bár csak összedobált
rozoga alom.

Lélekház a test,
sárból veti az Úr,
számtalan titok,
rezzenő ideghúr.
És amint alkotott
minket az Isten,
érző szívvel áldott meg
e gyenge testben.

Élet ölen ringat,
édes mostoha!
- véli ki együgyű,
és Isten ostora
még nem csattant
hitehagyott hátán,
bár öntudatlan lelkét
öli a kín, a sátán...

Örök körforgás,
csak a lélek számít,
pillanat a lét,
sötét és fény kábít...
Csend, magány,
édestestvére a gyász.
Rezzen a bánat;
holtakra ki vigyáz?

Gyertyafény hív,
lobogó lángja béke,
örök világosság
földi üdvössége.
Ha jó a fáradt est,
alászáll a Nap,
felhők között búcsúzó
fáradt gondolat.

Gyászolók gyújtotta
ezer láng ragyog,
igézve az égre nyíló
merész holnapot.
S az életteremtő
titkok tudója
számba veszi,
kinek van adója.

Elvesz - törvény szerint-,
majd kegyesen visszaad,
mert lélek,
csak új porhüvelyben szabad.
Bár rab lesz,
ki bilincset maga rak fel,
lelke fénye kopott,
és az idő közel....

Csendbe zuhan a világ,
a sóhaj is halk,
keresztre száll;
madárka kezd egy dalt.
Helyettem szól;
fájó, gyönyörű ének,
vagy az életért ad hálát
teremtő Istenének?

2009. november

Istennek kedves

Kóbor lélek, keserű álom,
festeni hív egy kopott vászon.

Ecsetek titka marad másé,
vágyam a semmi, elmúlásé.

Megváltani nem lehet már,
kínozz az idő, homály vár.

Ne lesd bánatos könnyeimet.
Ki vagy, ki nem hiszed érveimet?

Ki vagy, ki nem lehetsz enyém soha?
Istennek kedves, hozzám mostoha.

2007. október

Szép, szomorú ének

(Malina Hedvigának Szlovákia 2007. szeptember)

Ki mondhat felettem
Hunnia honában
leölt nép véréről
keserű zsolozsmát?

Ki sóhajt lelkünkért
- talpig rabigában -,
magányos testvérért
egy igaz hozsannát?

Leszel-e bajtársam,
ha a baj bekerít?
Elvették, ellopták
őseim erdeit!

Elvették hegyeim
ezernyi magasát,
gyöngyszemű tavaim
örökös ringását!

Miért vonsz fölém
Kárpát havasában
leölt fák törzséből
fekete bitófát?

Miért ülsz felettem
Hunnia honában
leölt nép véréből
kannibál lakomát?

Miért lépsz mögöttem
bikacsök korbáccsal?
Mért' átkozod nyelvem
ördög rút szavával?

Mert én befogadlak!
Mert én megítatlak!
Bársonyos paplannal
vállig betakarlak!

De te, sárga hasú
kígyót raksz keblembé,
s vérző szívem mellől
nincs, aki kivegye!

Megyek a jussomért,
megyek igazságért,
megyek is, futok is
igazság malmáért!

Jaj, de malomköve
régén kettétörve,
védtelen árva én,
guzsalyba kötözve!

Engem is anya szült,
Istentől a lélek!
Kiállni száz halált
igazért nem félek!

Ne ülj hát felettem
Hunnia honában
leölt nép véréből
kannibál lakomát!

És ne vonj fölébem
Kárpát havasában
leölt fák törzséből
fekete bitófát.

Mert ma értem szólnak
gyászos ónharangok,
holnap terád dobnak
egy utolsó hantot.

2007. szeptember

Elvégeztetett

Nyugodj békében
arcon bú feszül
lelkekben részvét sír
fájdalom mellekbe ég
lehulló fénycsillag
szemed homálya
szomorú könnymaszat...

2009. március

Ady sírjánál

Eljöttem, mint előttem sokan.
Időm szűk, s a világ rohan.
Senki nincs, ki igazán tudná,
miért, hova, sebzett lelkünket
felveri a béna közöny,
mint álmos ugart a dudva.

Csak állunk, mint szélütöttek,
eszünkbe jutnak a holtak,
és mind az elüldözöttek,
kiket elhajtott a bánat.

Eljöttem hát elmondani,
voltam odahaza nálad,
Csucsán, hol Goga kapuja
les a kancsal, hamis égre,
s tiéd lett a cselédszoba
homályba fulladó fénye...

Platán, fenyő ott is, mint itt,
ám panaszt zúgnak hangjaik,
s jó, hogy nem hallod
az újabb kárhozatos kint.

A rossz döntések maradtak,
mint fekete gyász és jelkép,
mögötte semmi nincs, nincs nép...
Előbb országot, most minket
fosztanak, s jó, ha indusként
rezervátumba nem dugnak.

Ki tudja? A sötét tervek
mit rejtenek, s mire vagyunk
elesetten még képesek?
Itt vagyok, és előttem elsirom
csúf, keserű bánatom.

Bár ki tudja, jobb-e odaát?
Számon kérik, ki mit csinált?
... vagy csak fura vágy feszül,
s az igazság ott is jéggé szenderül...

2007. október

Szépvíz (Frumosa)

(Szent László nyomában)

Mikor László király
felpattant lovára,
kezében pallosa
villant a világra.

Nyerített a táltos,
egekig felkapott,
Holdat, csillagokat
patkójával rúgott.

Szikrázott a mennybolt,
leborult, ki látta,
fényes királyt retteg
oszmán vad hordája.

Kardját hogy suhintja
egyszer átaljában,
hull is az ellenség,
s nem marad nyomában,

Ki a magyar népet
tovább nyomorgassa,
ki a magyarokat,
rabságba hurcolja.

Kardját megsuhintja
második íziglen,
nem marad már ellen,
ki rabolni merjen.

Küzd a bátor király,
csorog verítéke,
hősi vitézeit
viszi harcmezőre.

Küzd, amíg ellenség
csak egy is támadó,
amíg a fényes Nap
az égen látható.

Elnehezül kardja,
végre hogy megpihen,
a hadi apróddal
egy pint vízért üzen.

Szomjazik lova is,
habos szügye, háta,
derekasan szolgált
a véres csatába'.

Visszaér a rossz hír,
a víz itt nem iható,
sárral szennyezte be
halott ember és ló.

Ránézett a király
hűséges lovára,
mintha megkérdezné
ügetés vagy vágta?

Zabolát erőből,
sarkantyút közébe,
Torda mezejéről
ugrat a hegyekbe.

Akkor ott megtorpan,
ledobbant a táltos,
forrást fakasztani
mereven megáll most.

Lehajtja dús fejét
inni a fehér ló,
felragyogó szőre,
mint az izzó tapló.

Kőszikla megreped,
felbuzog az élet,
tisztá forrás vize
a földből feléled.

Lába nyomát rejti
az a fehér szikla,
szeplőtlen forrásból,
mintha most is inna.

Tiszta vizű forrás
szomját, hogy elvette,
a deli nagy király
e parancsot tette:

Szépvíz legyen mától
e helység neve,
s dicsőséges múltunk
senki ne feledje,

Hogy mikor egyszer rég,
a király itt járva,
táltos paripáját
e vízből itatta.

S ivott a király is,
ő maga példakép,
szeretett népének
adta élet vizét.

Igyatok hát ti is
ebből a szent vízből,
és emlékezzetek
eleink tetteről.

Mert aki népéért
életét nem félti,
halhatatlanságban
a világ tiszteli.

Így tiszteljük mi is
Szent László urunkat,
s áldja meg az Isten
mind a magyarokat!

2007. június

Eső

Csorgó víz
zene lehetne,
ha lenne
dobogó szív,
földre hulló
felhők maradéka,
sírása Égnek,
emléke zokogó
bádoglihegésnek

2009. április

Zsémbelődés

Elhagy téged naptestvér,
háta fordít üres báb,
pénzen vett igazságért
port rúg sok katonaláb.

Lelkük fénye elrohad
lenn a mélyben, víz alatt.
Átok fogan, vesztő had,
csontjuk, magjuk megszakad.

Mocsok Nyugat, Kelet Rém,
hazám mikor lesz enyém?
Kifosztani itt tanyáz,
üres szívvel megaláz.

Becstelen lesz becsesség,
erkölcstelen kegyesség,
s tapló kezük megtelik,
pénzt számolva dörzsölik...

2009. március

Egy kicsi fény

Alkonyi csend bukik alá,
est lábához sötét terül.
Hangfoszlány bujdokol,
örökzöldön fény derül.

Játszik lebegve ég és föld
fenséges messzeség között,
ünnepre váró csillagok,
szomorú valóság fölött.

2009. december

Li Taj-po

Csendes éj c. versének tovább gondolása –
fordításváltozatok

1.

Ezüst fénnel ágyamra ül
Hold szötte, derengő sugár.
Szívemre igézõn terül,
könnyem pereg, otthonom vár...

2.

Arcomra kúszik a Hold fénye,
emelem pillám, s égre nézõ
szememben mint rongyos csillagok,
magukra hagyott otthonok...

3.

Hideg hófúvás lelkemen,
dermesztõ kín, égõ honvágy.
Maradjak vagy menjek tovább?
Holdfénybõl szõtt bizonyosság...

4.

Ágyamon őszi dér, ezüstsugár földet ér.
Búsan hajtok fejet, messze a tûz, a meleg.
Gyötrõ utamon szenvedõ szívem ég.
Békés otthonom! Nem pótol téged a haszon...

2009. március

Könnycsepp

Ének száll

– lelkem zokogva jajong -
nem láttam,
szerelmedben rab vagyok...

2009. november

Ölelés

Ölelkezik a vágy, kéjben terül,
mint forró Nap lángja, fénné derül.
Susogó hang lágyan, mint búzamező
az aranyló, sejtelmes határban,
elbújik hegyet öntöző felhő árnyékában...

2009. március

Lángszívű alkony

Lángszívű alkonyt sír,
vörösre izzik az őselem,
feltámadó szél csókol,
borzongat hűvös rejtelem.
Sötét árnyék nyúlik,
félelmes a bús táj,
öregség, bús magány
csontot égetve fáj!

Ágak között rebben,
énekesmadár száll,
arcomba vetődik
egy fáradt fénysugár.
Kabóca zengeti éles,
metsző dalát,
hogyan aztán hallgasson
tizenhét éven át.

Megtörik a hullám
a szaggatott parton,
hullt levelet sodor,
mely megül a marton.
S mint elfutott élet,
ha nincs találkozás,
végtelen párhuzam,
végtelen sikoltás...

2010. március

Hol vagy, betyár?

Azt mondják, most nem lehet,
azt mondják, most nem szabad...
Dózsa Györgynek annyi már,
hol vagy, Sándor, Rózsa Sándor, jó betyár?

Pusztá csend és néma táj,
már vagy nyolcvan éve fáj,
az erkölcs halottá váll,
hol vagy, Sándor, Rózsa Sándor, jó betyár?

Hulljon le rólad a bánat,
hűs hajnalon égi harmat,
őrizzen minket e táj,
hol vagy, Sándor, Rózsa Sándor, jó betyár?

Magához ölel az élet,
mint bibét rózsaszírom,
lehull az is, jaj de kár,
hol vagy, Sándor, Rózsa Sándor, jó betyár?

Szívedben a tiszta láng,
semmit sem tesz a világ,
bánatunk, mint tengerár,
hol vagy, Sándor, Rózsa Sándor, jó betyár?

2009. július

Azóta

Azóta szivárvány hajol
tisztára mosott táj felett,
Nap ölel vízcseppeket,
azóta nem húz a gond,
sötét árny lelken nem ül,
áldásodban a föld derül.
Azóta más lett a világ,
túl a negyedik dimenzió,
már rúgja istrángját
határok nélkül egy ország,
hol Istené minden gyermek,
s fényben ragyog a mennyország.

2010. május

Karácsonyi kívánság

Karácsonyi kívánság száll,
egy gondolat hozzád repül,
mint ékes kristályfény csillan,
s az égi szentélyben szétterül.

Lelkét láttatja az ember,
szenvedés, gond, öröm alatt.
Miért húznál magad köré
ólmos szürkéségből falat?

A szerencse elkísér majd,
ha szeret és örül szíved,
és te soha ne üss tovább,
ha mégis néha megütnek.

Kívánni másnak igazán jót
tisztá, komoly szóval szabad,
így élhetsz ép lélekkel,
és így leszel te is szabad.

Öltöztess lelked új ruhába,
lobog a tűz, a gyertyafény.
Így köszönt rád a szeretet
ezen a békés szent estén.

2008. december

Kenyér

Liszt, víz, só, erő
dagad, szakajtó púpja
búzát álmodik.

2011. január

Karácsonykor

Csendesen hull alá az est,
suttog a hang, áhítat lebeg.
Ég és föld összehajolva,
boldog óra közeleg.

Elmúlt évek, a múlt ébred,
emlékkép, homályba hullt.
Titkot csilingel a csengő,
életünk része az a múlt.

Szárnyaló gondolat
szív rejtett zugába ér.
Itt állsz megint a fa alatt,
mint rég, és tiéd ez az éj.

Udvar és ház fényárban ég.
Fenn a Hold is, a vén öreg,
s míg táncolnak a hópihék,
ő ezüst fényében tetszeleg.

Csendes derű csendes éjen,
zeng az ünnepi háladal.
Egy kicsi gyermek született,
kit karján édesanyja tart.

Békét hirdet e szent öröm,
ma igaz az emberi könny,
ma igaz minden, ami szép,
mert istengyermekek jöttek közénk.

2009. december

Idehaza

Néha-néha visszatérek
Erdély áldott földjére,
világ zajától bús lelkem,
hogyan magát meglelje.

2008. április

Nevünk

Nevünk a jelünk,
látlak vagy sem.
Cél nélkül üzen
valahonnan,
szava teng-leng,
- kínai kicsi kocsí -
sejtelmem nincs,
abra vagy dabra,
mikor nyílik
ablak a Napra,
távoli levél
betűk halma
- elektronikus -
ugyan ki írta?

2009. augusztus

Vihar előtt

Távoli dörgés ijeszt,
föld és ég összevegyül,
kékségre felhőt biggyeszt,
a nap is árnyékba ül.

Fekete gomoly alatt
fecskepár villan le-fel,
jajongva két hósirály
támadó széllel perel.

Felnyög a lomha vízár,
hullámmal kérkedő tánc,
csapódó víztaréjban
pergő cseppből fűzött lánc.

Életért küzdő bogár,
kezemre katica száll.
Partra hamar, mielőtt
az Ég a földre zihál.

2010. július

Esti szellő

Esti szellő halk hangot hoz,
lápon zene szólal.
Nádas közt és zsombékokon
felbuggyan egy sóhaj.

Borzongató hűvösség fut,
könnyet ont a pázsit,
álmodozó csillag fénye
boldogan világít.

Felkúszik a ragyogó hold,
ezüst fényét szórja,
ma éjszaka bekönyököl
nyitott ablakokba.

Lemosolyog a magasból
vítükör képére,
úgy vigyáz a Balatonra,
mint egy kisgyermekre.

Ezüst fényben fürdik minden
látszó, láthatatlan,
álomvilág, álmos világ
elcsitul egy dalban.

2009. június

Kavics és homok

Ígéret földje messze távol...
zúgó Sós-tenger partján,
hol a hit ereje lángol,
és teremő lénye az igaz,
emberi szíve a malaszt,
nekünk adja a remény
kovásztalan kenyerét,
hol kő, kavics, homok takarja
Isten megkérgesedett tenyerét...

2008. november

Vihar

Tihany alatt, a part alatt
sötét felhő vihart kavar.
Észak hullámhegyet küld,
part fövenyén elterült.
Nádat sodor a komor víz,
elszabadult csónakot visz.
Hullám hátán szakadt hínár,
üvöltő szél a vészmadár.
Suhint Zeus, villáma fény,
fekete ég, fekete kép,
hol szivárványt vetett nemrég,
partján búgtak a gerlicék,
most a félelem dajkál,
sötét a víz, sötét ár,
lökdösődő szélcsúfság,
velem sír a fűzfaág.

2009. július

Káin, Káin...

Alma, tudás... inkább méreg,
lemarja lelkek hímporát.
A test áru, csupa vétek,
járja a vágy, a pénz poklát.
Hogy ne szégyelld, Sátán ígéz;
bátran tedd, mi jólesik!
Érzi nyomorát, Isten, ha néz,
s a kérdés ma is így hangzik:
Te vagy, akit teremtettem?
Mivé lett, ki benned lakott?
Mikor ölted meg? Mit vétett?
Önnön gyilkosod hogy lettél?
Káin! Káin! Most elvesztél!

2007. december

Nyugtalanság

Remegő gyomor kérdez, hogyan tovább?
Majd lesz valahogy! Takard el haragod!
Feszítő gondod végre taszítsd odább!
Véresre néma szád miért harapod?

Pergő porszemet elfúj messze a szél,
halomba rakja, s takarja, ki megholt.
A világszabadság újra elvetél,
zászlóra sötéten tapad egy vérfolt.

Alacsony mérce rég nem silbakol,
hit és erkölcs értelmetlen zsargon,
Földön ne keresd, igazság sehol.

Új halomban a tulajdon táncol,
parolázz, neked is jut alapon,
a nyomor lassan bilincsbe láncol.

2007. október

Bizonyosság

Égre feszül az ábra,
sávós címerben
kettős kereszt rovása.

2009. október

Annak adtam

Annak adtam szerelmem,
ki többet adott érte,
napfényből szőtt álmat nekem,
és szívemet kérte!

2009. október

Fájdaloműző...

(Kiszelyné Gizinek)

Milyen jó minden szó,
míg fekszel az ágyon,
sajgó fájdalomadtól
nem jön el az álom.

Milyen jó tudni azt,
bár messze a vége,
aki téged gyógyít,
annak lelke béke.

Itt repked körötted,
itt úszik a légben
angyalmosolyával,
kit küldött az Isten.

Nem enged, nem hagy el,
érted imát áldoz
a gyarló sötétség
meghátrálásához

Fényeket bocsát rád,
szeretet-pamacsot,
s együtt szelídítjük
életté a Sorsot.

2007. november

Gondolat

Lelkekbe vésett a szép,
elmékben hordott a jó,
emlékekben régi seb ég.

Ki oly keveset lát
- ítélni joga nincs -,
visszafordul a vád,
nyitott sors, vasbilincs.

2008. december

A fény születése

(Rege iu: 2003-ból)

Elesett, lerogyott fáradt csodaszarvas,
fején napkorona, halványodik fénye.
Hol vagy turulmadár, égi-földi társam,
hogy fölsegítenél, elbukó Nap fényét
hogy visszahozhatnám? –

Sötétségből válasz hozzá nem érkezik,
gyengülő erejét lassan összeszedi,
síró embereknek könnyeit felissza,
indul tovább félőn, hosszú vándorútra.

Nehéz már a teher, hunyó Nap korongja;
jaj, mi lesz népemmel, szegény emberekkel?
Lába rogyadozik, ina hogy megfeszül,
a sötét erőknél szarvas ellenszegül.

Elesett, lerogyott fáradt csodaszarvas,
fején napkorona, halványodik fénye.
Hol vagy turulmadár, égi-földi társam,
hogy fölsegítenél, elbukó Nap fényét
hogy visszahozhatnám?

Segíts föl, emelj föl, tűzmadár az égre,
segíts föl, emelj föl csillagos mennyekbe!
Lábam rogyadozik, inam sajog, feszül,
sötétség félelme gyenge szívemre ül.

Mennyek országából, iszonyatos távol,
valaki feleszmél szarvas imájától.
Hívó imádságra mennyek Királynéja,
vigyázó szemeit nyitja világunkra.

Nem hagylak magadra, Teremtő szent fia,
nem hagylak magadra, embernek magzata,
mert Teremtő adja embernek szent lelkét,
mert az Anya adja fiának életét.

Emeld föl fejedet, nyisd föl tekinteted,
lelkednek hajléka össze ne omoljon,
sötétség világa, hogy el ne árasszon,
áradó félelem kétségbe taszítson!

Küldöttét elküldi, repül tűzmadárként,
miként a gondolat, futó pillanatként.
Világot átfogó hatalmas szárnyakkal
jön a turulmadár nagy szárnycsapásokkal.

Szárnya ereszkedik, szarvast átfogja,
lassan megemeli, égre felhelyezi.
Azon az éjszakán a fény megszületik,
halvány napkorongnak fénye erősödik.

Világnak világa, fény világossága,
emberi szíveknek minden szorongása,
emberi lelkeknek nagy nyomorúsága
tűnik a semmibe, semmi messzeségbe,
tűnik mindörökre.

Csodálatos szarvas szikrázó patája
veti csillagokat mennyei magasba.
Égnek peremére hajnali fény kúszik,
égő napkorona égre emelkedik.

Turul élet ágát csőrébe felveszi,
kitárt szárnyaival népét védelmezi.
Azon az éjszakán mennyek sötétjéből
fiú megszületik életadó fényből.

2003. december

Zsenge ág

Újra kibújik,
fény hívja megszületni,
árad az élet!

Hajlik a szélben,
ám a vihar egyszer eláll,
fény felé törtet!

Bimbók rejteznek
gyenge ága-bogában,
virágba borul.

Tavaszszerelem,
zsengéből nő erős ág,
gyümölcse érik!

2011. március

Minden, mi velem történik

Minden, mi történik, taszít hozzád,
ha fordulok, fordul az ágy,
nincsenek sehol a bűvös éjszakák,
homlokom árkán ráncot húz a vágó.

Sírni sem merek, nem látja senki,
lelkemen virít a bánat-penész.
Belső lázam vajúdó, örökös kín,
nélküled a jelen, a jövő csenevész.

Oly messze a múlt, kézben a kéz,
várdombi ösvény sötét zug,
Hétház utca hársfasor-homály,
ágak között két gerle bűg.

Vörös kápolna mennyezetíve,
nekünk felel, kongó szavú visszhang,
elágazásnál kőkereszt út őre,
vésett betűje elmémbe dobbant.

„Ó, ti mindnyájan, kik itt átalmentek!
Ah, van-e fájdalom az enyémhez hasonló?”
Lassan negyven éve éget e két sor,
bár ezerszer leírom, kevés minden szó.

Balatonboglár "Anno Domini 1887. -
1967.”

Lennétek-e

Mosolyban bús magány,
bánatban csupa talány,
örömben jó koma,
lennél-e víg cimbora.

Ha sírásom zavarná
lelked nyugalját,
kérnél egy barátért
harminc ezüstdrachmát?

2007. április

Csöppség

Csíralétben él,
álmodó magzatelme
fénybe mosolyog.

Lüktető ínye,
vörös duzzanat alatt
kicsi fog bújik.

Zöld busszal megyünk,
tizenhat hónaposan
másoknak köszön.

Álljatok meg! – szól.
Álljatok meg, leszállunk!
- a sofőr nevet.

Új jövevényünk,
anyja hasában húga,
kicsi csíramag!

2009. december

Emberfia

Nagy volt a hó, puha és hideg.
Alig látszott, önfeledten játszott
buckák között egy kisgyermek.
Kezét a hideg pirosra marta,
de hókunyhóját egyre csak rakta.
Aztán, mint meleg vacokra bújik
hideg elől az erdei vad,
felnézett, s büszkén mosolyogva,
emberösztönével fel a téli Napba,
kukucskálva kémlelte az eget.
Mintha azt kutatná tudálékos
szemmel, menjen-e vadászni,
mint tette valaha az őseember.

2010. december

Tűz és hamu

Tűzfény táncol, máglya ég,
maró, vörös láng az ég.
Szilaj tűz rág merész daccal,
habzsol, versengve a Nappal.

Még, még, szisszenően ég,
tart a vörös lángom még!
Ki ragyog az éjvilágon?
Sötét, rideg éjszakákon?

Hallgat a fa, parázs lesz,
fénye sötétségbe vesz.
Nincs fa, nincs láng, vörös folt,
nincs dicső fény, tűz, csak volt.

Rőt fényekkel felizzanak
a bús, vörös csillagok,
s a sziporkák elemésztik,
amit a láng meghagyott.

Már hiába, itt a vége!
Későn eszmél, kárvallott,
mert a nagy láng nem ő érte,
de ő általa lobogott.

Üszkös tájat kerül a szél,
szállong a pernye, könnyű por,
lebegő hamut éj-bűbáj
felhőként messze elsodor.

2008. április

Lustakisasszony

Lusta virág éj-kisasszony,
dús illata oly mulékony.
Kelyhe tárva, zöld bibeszál,
lila párta lepkére vár.

Holdsugár szőtt ezüst szálon
jön az este szellőszárnyon.
Öltözz ékes, kerti virág,
kaland vár ma éjjel terád.

2008. július

Sziszegő

Szisszenő szavakban
szemérmes esz-ek.
Szívszenvedély szól,
szüzi szó, szeszély,
szüzi szó, szentély.

Szikrázó szivárvány
színében szentséges
szelíd szeretet szád.
Sztelen szellem,
szent szerelem száll.

2008. október

Én sem találtam...

Mikor versed olvastam, zakatolt a kérdés,
ki lehet, hol van ki annyi bájt ad a szavaknak,
hogy a könny, mosoly az arcon összefutnak.
Ahol az ütemek helyükre ülnek,
"kitin-bogárkától" szívek megenyhülnek.
Kinek a vigasz szó, nem teher, de játék;
lelket felemelő szeretetajándék.
Hol élsz te, jó vitéz? Fenn a magas hegyen?
Vagy kincsként rejtettek a tenger mélyére?
Rád ne leljen senki, ki magához venne?
Vagy tán a széplányok, asszonyok mind vakok?
Bújnak a fény előtt, mint a vakondokok?
Nem értem, de szíved árvaságát érzem.
Szabad e neked vigasztalást kérnem?
Ó, én sem találtam rögtön az elsőt,
búsongó szívemnek a kedves szeretőt.
Ezért hát értem én, amit te szeretnél,
szerető helyett, hű szerető lennél.
Jaj, hogyan mondjam, hogyan is tegyem,
hogy a távoli hegy, egy rétet szeressen?

2007. november

Sírató

Keveset kaptál, s ha mégis,
sebet ejtett rajtad, tudom...
néha meghallották jajszavad,
de egyedül ballagtál az úton...

Kezedben pohár. Korán felnőttél.
Marcangol a szív, egyedül vagy,
keveset szólsz, keveset kérsz...
zavarni nincs jogom nyugalmad.

Könnycseppek indulnak érted,
színes virágkoszorúk árva síron,
s a megbocsátás mosolya
feldereng egy halvány arcon.

2010. április

Napkorong I.

1.
Aranyhíd ragyog,
Nap térdel, esti fényle
fürdik a tóban.

2.
Napúton szálló
fehér hattyú suhan,
tó nádja rejti.

3.
Hajnali harmat
csókot dob - nevet a Nap -,
felszárad könnye.

4.
Ébred a hattyú,
Nap felé nyújtja nyakát,
felzizzen a nád.

2011. január

Ha újat akarsz

Ha merészet akarsz, határok kövét ne nézd.
Ha új jövőt akarsz, régi szabályt verj szét.
Legyen új a forma! Pusztítsd, ami ronda,
korlát ne üljön a dübörgő napokra!

Csak egy lehet az út, senkit és semmit,
ne kövess gallt, ne kövess jenkit!
Fel egyedül, várnak hű csillagok,
rátalálsz, ha tudod, fénye neked ragyog!

Vesd le az ó világ földi mocskát, szennyét,
idegen érdekből ne cipeld más terhét.
Egyedül születünk, egyedül kell halnunk,
de addig rabiga ne szorítsa vállunk!

Bér és kemény munka, rabszolgaság átka,
ne legyél a király, kinek nincs ruhája!
Legyél lázadó ész, lángpallossal ölő,
s öledbe hullik a jobb, boldogabb jövő.

2009. december

Duna-parton

Messzire vitt ma a lábam,
hömpölygő Duna-árban
láttam felbukkanó arcod...

2007. december

Lucifer

Évának suttog,
a hang kísért:
Tudni akarsz?
Tartozni hozzám?
Nézd az almát!
Ott piroslik a fán...

2007. október

Legyen örök nyugodalmad

Láthatatlan lovas vágtat
időtépte szegleten,
sötét éjen lelket rabol
áradó kín, félelem.

Szögesdrótba galamb akadt,
fehér tollán vér cseppen,
elvegyül a földdel alatt,
tort ül dermedt szíveken.

Csillagok szöknek a földre,
vörös, fehér csillagok.
Sírok cifra kövén ülve,
gyertyafény közt, mind ragyog.

Láthatáron bukó rőt fény,
izzó halotti lepel,
szertelen futó őszi szél
hullott levelet emel.

Legyen örök nyugodalmad!
Sóhaj fut valaki után.
Kapott évek, múltó élet
ül holtak birodalmán.

Hol semmi, de semmi sem fáj,
irgalmat bűnbánat nyer.
Hol a hazug megbűnhődik,
gonoszság tanyát nem ver.

Ki ha belépsz, számon ne kérj!
Éj sötétje nem rád vár.
Csillag fénye őrzi lelked,
nincs ajtó, kilincs, sem zár.

Ne készülj örök halálra,
az élet örök, hiszem.
De örökkévalóságra
Istennél a kegyelem.

2010. március

Egy pohár tiszta víz

Kristálytishta üde vízben
darabokra törik a fény.
Bomló szín, születő világ,
létezés, mosolygó remény.

Vízcseppek hullnak, kék gömbszív,
égből záporozó szikraív,
éles napsugárszilánkkal
hétágú fénné hasít.

És lehet tenger, lehet tó,
ezer színben fénylő csoda,
tomboló vész zúg, ha árad,
kezdet és végzet ostora.

Mindig jelen és sehol sem.
Reszkető fény emel párát,
ózonillat száll a légben,
kúszik a köd hegyeken át.

Molekulát hordoz az ég,
harmat hull - hajnal sírdogál -,
fűszál bölcsőben ring lágyan,
virágról kortyol egy bogár.

Gyöngyöz a csepp, hull, lepereg,
e földi csoda rabul ejt.
A víz az élet szerelme,
bolygólét, kék és zöld keverve.

Hullám kél - ölelés mozdul -
örvénylőn szakadó zápor
vágat a porlepte tájon,
s ahogy jött, szűnik magától.

Változó alak: víz, gőz, víz
újra és újra feléled,
csorgó erekben, pocsolya
vizében egy gőte ébred...

Nézd, tócsából az ég bámul,
arany ragyogással kérked,
rád köszön kicsike ember,
pocsolya tükre ismer téged.

S otthon, a fürdőszobában
örül a test, vidul a lélek,
kagylóból kilépő Vénusz,
mit elmémbe földézek.

S ha láz ég, sejtekbe zártan
emészt a szomj, keserű íz,
akkor más nem jó, más nem kell:
csak egy nagy pohár tiszta víz!

2010. március

De colores*

Sötétből tör fel a fény,
vergődöm sors tengelyén,
széteső gondok közt,
tengődöm létem küszöbén.
Szavak gyötrik az életem,
elragad, taszít végzetem.
S ha te rám nézel testvér,
látsz-e fölöttem glóriát?
Kegyelemben élni?
Magam, magamnak,
hisz saját sejtjeim tagadnak,
hiába igazítom fényét,
a világ kereksege
nekem gyötrelem.
De érzem, ha kitárul az ég
és ölébe vesz Isten,
mint anya édes gyermekét,
elringat nyugós éji órán,
ránc simul, gond csitul,
érezem szíve melegét,
mikor szivárványt vet a fény,
mely a tiéd és az enyém!

2009. december

*de colores= szivárvány

Haiku

Szivárvány hajol,
fény törik száz szilánkra,
földön egyesül.

2011. február

November elején

Takarni ősz sarát, az útra levél hull,
sárgabarna földet díszít száraz rozsda.
Foltvarázs takaró színes levelek,
sűrű, fehér ködből múlt idő didereg.

Aranyfényt lehel, lépte rozsdabarna,
alászáll, lehullik rőt színű avarba...
Mint komor lélek, ha jó a november,
magányba elbújik, csendbe lép az ember.

Mint a fagy, ha halált lehel az őszi táj,
oly hideg a szívem, magánya árván fáj.
Csak sírodnál talál a gondolat megnyugvást,
csak sírodnál érzem a nehéz elmúlást.

Gyertyafény lobogja: elment, elment, nincsen,
hiába szerettem, hiába volt kincsem.
Harang zeng bús dalt előre és holtra,
imámban rebegem: ó, ha még itt volna!

2009. november

Felirat

Ne sirasd, ne hullasd könnyed érte,
élni szeretett, bár volt keserősége.
Kedves szót nem sajnált mástól,
tiszt szívvel vált meg e világtól.
Mosollyal nyugtázd: közülünk való,
jó testvér volt, de ő is halandó!

2010. május

Feladat

Becsülni embert,
akarat szül tettet!

2010. június

Áldott éj

Karácsonyi ének zendül,
csillag suhan az égen át,
jászolban aranyszalma,
madár csőrében fenyőág,
billeget, mint szépség-követ,
s a gyermek, a csöpp, ránevet.

2010. december

Hűtlenség

Elpártolt a szerelem,
csendben elköszönt,
ég veled és ég velem...
Nem látjuk többé egymást.

Maradj magad, szelíd álom,
nincs virág kopott ruhámon,
láztól gyötrő éjszakán
ne törd fejed, nincs tovább.

Ne bánd kiszáradt öled,
most agyó, Isten veled!
Te voltál a legszebb virág,
elpártoltál, jó éjszakát!

Hiába könny, hangos jaj,
magad maradsz, üres ugar,
nem öllelek, szép szerelem,
bánat ül haldokló szívemen.

2009. június

Szerelem

Kezem válladon,
szemedben égő csillag
fénye, szeretlek...

2011. február

Tavaszerzés

Tavaszt kancsalít az idő,
kövér-kábán rügyek ülnek,
nedvtől duzzadó fák ágán
zöld kabócák hegedülnek.

Neves napok hozzák most is,
zsákba rejtve langymeleg,
napfényben virul a hajnal,
megérint a fagyos hideg.

Fejünkben bolond gondolat,
virág virít, ihlet dalol,
szív ütemén, zörren a lég,
napfény leskel felhő alól.

Alkotás bizsergő vágya
élénk smaragdba öltözik,
bolondos tavaszi szeszély,
a fészekbe madár költözik.

2009. április

Jelenlét

Fölvésve ragyog majd neved,
s egy gyémántsillag rád nevet.
Bársony ég boltív hajlatán,
bíborfény égő hajnalán
kelő aransugár ragyog,
súgja: vagytok, vagyok...

Találkozások, emlékek
kusza láncra rendeződik
kötéllé sodródó vonalba.
Távol, mégis oly közel,
apró percek tovalépnek,
örök jelenbe tart az élet ...

2010. június

Képzelet

Élni, habzsolni kell, ami jó,
lélekkacagás íve szárnyaló,
gügyögő baba kacagva nevet,
imádba foglalod e gyermeket...

Nézed a hajnalt, aranyugár
emléke, mámor ölelte vágy,
álomutazásod hímporba márt,
betakar egy bársony lepkeszárny.

Szállok hegyek, kanyargó folyók
ezüsttükörszalagja felett,
s egy hófehér gomolyfelhőben
megbotlik a földhöz ragadt képzelet.

2010. július

A magány

Sebzett lélekterek,
ólomsúlyban fény lebeg,

felzabál a morc csend,
szögletben síri rend,

mosoly, ragyogó álca,
mögötte csend magánya,

szívekben titok pulzál,
elnyel és magába zár,

nincs izzó fény, mi vonz,
görbülő csillagtér torz,

izzó magma tüze éget,
hiába kiáltok érted...

2010. július

Elrendeltetett

Uram! Mögöttem járok,
mint bárány anyja után,
és teremtetett földi létem
számon tőled nem kérem,
nem kell hát büntetned,
hisz elrendeltetett,
és előtted csak jó
vagy rossz lehetek.

Vagy mindkettő egy kicsit.
Elég, ha felsejlik a vágy:
megtudni, ki lettem én,
ki te vagyok.
Ezért segítesz hát,
s én mindent elfogadok,
mit nekem szántál.

Verhetsz, felszabadíthatsz,
megköözhetsz, feloldozhatsz,
mindent eltűr a lázadó angyal,
csak ne kelljen józan aggyal
megélni, hogy hamis igazságot
hirdetők szava éljen,
mert a hit, a bőrszín nem érdem,
csak mi belülről fakad,
ami bennem, te magad vagy!

Béke szívemben, bízom benned.
Lelkemből a magány messze száll.
Hitem arca egy: a szeretet.
A többi gyarló, emberi szabály.
Lelkembe nézz, látod a jót,
látod a hibát, a földi valót,
de Te rendelted, hogy itt legyek,
tegyem, amit kell,
ami elrendeltetett.

2009. július

Nyári zápor

Kerget és vágtat a nyári zápor,
fergeteg hull le égi kannából.
Sok színes gomba lebben a téren,
esernyők nyílnak sorban, a kézben.

Fergeteg hull le égi kannából,
ellep, eláztat e földi mámor.
Eresz alá lép, ki ázni nem akar,
szivárvány alatt táncol a zivatar.

Sok színes gomba lebben a téren,
pocsolya tóból sáros víz fröccsen.
Nyakamba csorog, egyre locsog,
hiába az ernyő, csupa víz vagyok.

Esernyők nyílnak sorban, a kézben,
vizesen állok lenn a téren.
Mint ázott kis veréb, ha tántorog,
esernyő alól égre bámulok.

2009. július

Régi szerelem...

(A táborból)

Éjjel-nappal rád gondoltam,
míg táborban szóttam vásznam.
Gyakran láttam magam előtt,
kint vársz majd a házunk előtt.
Bakancsodból lóg a fűző,
- tekinteted tovatűnő -
rongyosra nyítt kalapban,
klottgatyában a kapuban
- csúszik le hátsó feleden -,
tudom, hogy engem vársz haza:
szívem...

Kunszentmiklós 2003. július

Búcsúztató

Nem tudom, most mennyi múltál,
azt sem tudom, még meddig élsz.
Azt tudom, itt semmi nem sír utánad,
s hogy bennünk ver új tanyát a félsz.

Számolatlan gyűltek össze az órák,
szótlán szolgáltunk, rendületlen.
Most nem az ember, a pénz hatalma
állít meg a merész lendületben.

Voltunk névtelen, építő katonák,
ígérték, miénk lesz a szebb jövő.
Miénk? A harc most kezdődik igazán,
becsapottak panasza eget verő.

Gyermekek, unokák sorsa bánja,
ha életed nem gondolod át,
ha tovább szolgálnád azokat,
kik tál lencséért kínálják fel hazád.

Élj! Most okosan próbát tenni,
korlátok nélkül még tiéd az erő.
Legyél újra szabad, büszke ember!
Óvd, ami miénk, ami még menthető.

2010. július

Holo-rímes, holott rémes

Kőhegy tetején kilátó,
ő megy elején, a kiáltó.
Visszhangot hord itt a szél;
visz fagyot, zord, int a tél.
Mondták, írjak holo-rímest,
tudták, bírjak: holott rém ez...

2007. május

Alkotás

Pompás lepkeszárnynon
félénken közénk jön,
lopakodó csendes,
szolid-szelíd öröm.
Ámulatba ejt,
az élmény megragad,
feldobbanó szeretet
csontomba ragad...

Szertelen tobzódó
szívárványos csodák,
hangtalan dicsérnek
ezer harmóniát.
Megváltó ötletet
formálnak világra,
lelket kápráztat
a gyönyör virága.

Számtalan mozdulat,
nincs, mi félbe marad,
összeölelkezik tű,
fonál és anyag.
És elhivatottan,
ha feszít a láz,
minden újabb öltés
akarattal csatáz.

Szétterül a vászon,
a kéz ritmusra jár,
ébredő gond, bánat,
halk fohász messze száll.
Az idő elröppen,
nincs keserű jaj,
megalkotni a szépet,
itt ez nem csak óhaj.

Emberlelkű derű,
szorgos, dolgos kezek
megmutatják másnak,
ami bennük éled.
Nytott, tiszta szívek
világ elé tárva,
nézd, milyen gyönyörű,
alkotás csodája!

Pegazus

Pegazus köröz,
horkanva vár,
szárnya lendül,
lobogó sörény
lebegve száll,
s már veled
több a Parnasszus.
„A költő nem vész el,
csak lóvá alakul,
így övé lesz a passzus!”

2009. november

A fenyő

Sötét éjszaka Hold bolyong,
zúgó fenyvesek, zord sziklafok,
téli fénye gyakran eltéved,
befogadják titkos hajlatok.

Ott nő a fenyő, délceg legény,
örökzöld ága a szent remény.
Ott várja csendben karácsonyét,
onnan jó hozzánk új életért.

S azon az éjen, ha fény jön el,
meglátja Jézust, ki oly közel.
Jászolban fekvő kisdedit kér,
szóljon népéért az Istennél.

2007. december

Kavicsos part

Futó víz fodrai közül
kavicsok buknak partra,
a sodrás szigetét épít,
mely az idővel együtt
kemény parttá kövül.

2010. október

Közyűlés

Szó hallik innen,
susogás onnan,
telefon csörren,
nevetés buggyan;
halkul a szónok,
hiába mondja,
kérdez a kérdő,
s hogy mi a gondja,
magának kérdez,
más nem is hallja.
Szól a szónok,
ásít a néma,
feltartja kezét,
hallgat a béna,
megadja magát,
eladó szavazat,
tartalma kétes
szabályok szerint,
senki sincs résen,
ennyibe kerül
egy finom ebéd
egy közgyűlésen.

2007. április

Hegyem kérdez

Hegyem rám néz,
hegyem kérdez:
ölemben megbúvó
gyors zubogó alatt
ki fogja a pisztrángot,
ki az, akit én látok:
magyart vagy .....?

2007. május

Hallani szeretnék

Sokan mennyire áhítják,
hallani szeretnék azt a szót,
bár látom, tagadják a valót,
arcukon a kétely igazsága ül,
még akkor is, ha érdem szerint
nem jár, és legbelül
érzik a dolgok fonákját.

Nem értem, hogyan
születik a gondolat,
miként hűl szívemre,
fájdalom miért aggaszt,
mire más rálegyint,
meg nem mondhatom.

Eddig csak néztem az életet,
bárgyún, önfeledten tapostam
az élet útjának követ,
nem sejtve az igaz
s a hamis történések körét,
meg nem értve, csaló mának
áldoztam napom.

Nem értem, hogyan
születik a gondolat,
miként hűl szívemre,
fájdalom miért aggaszt,
mire más rálegyint,
meg nem mondhatom.

Sokan mennyire áhítják,
maguknak akarják azt a szót,
bár szavakat lopnak,
s ámítják az eredetit, a valót,
a sziták azonban átláthatók.
Arcukon a kétely igazsága ül,
érzik a dolgok rafinált fonákját.

Nem értem, hogyan
születik a gondolat,
miként hűl szívemre,
fájdalom miért aggaszt,
mire más rálegyint,
meg nem mondhatom.

Balcsi-part

Hullám a partot,
nádat a napfény
ölelve ringat
nyár közepén.

Jönnek a lányok,
víg kacagások,
játszi mennyei,
lágy dallamok.

Zürren a méhe,
gyümölcs levére
csalja illatos,
mézes szirup.

Fokhagymás lángos,
tejfölös, sajtos
kicsal a partra,
s a víz lecsurog.

2010. július

Te voltál a legszebb

Valamikor te voltál
a legszebb, a példakép.
Te hirdetted vezérként,
mindig az új eszmét.
Mint templomban az oltár
- oltár fölött a kép -,
olyan voltál, és úgy óvott,
vigyázott rád a nép.
Valamikor te voltál,
kiért a szív dobbant,
s megosztottuk örömünk
győzedelmes jóban.
Ma poros vagy és sivár,
romos még mindig a vár,
liget helyén kőrengeteg,
bűz és por és kő és üveg.
Tested prédának dobva,
mint gazdátlan tulajdonunk,
kutyasár és szemét borít,
Budapest, fővárosunk.

2003. augusztus

Jutalom

Távoli fénycsillagok
keltette reménysugár
feszül kint az éjszakában.

Lépteid zaját takarva hozzák,
s az éj sötét, irigy démonai
nem jutnak el hozzád.

Jutalomra vár a lélek,
reszkető hamis kufár
imát hiába mormol.

Álszent ima céltalan,
itt már előny nem jár,
oltalom bűnösre nem vár.

2009. szeptember

Fény és árnyék

Életünk fény, árnyék,
édes-keserű ajándék.
Hol simogat, melenget,
hol vadul megtép,
majd kegyes, ránk tekint,
s csillogó fények szövögetik
aranyló sugarakból álmaink.

2007. november

Hajnali kép

Hajnali tejfehér ködben,
rabul ejtve a fényes Napot,
ragyogva szóródnak szét
a harmatsillagok...

2010. március

Emlékezés

Bazaltgerincen hasaló felhő,
szél vájja körmét kősziklák közé,
éji sötétből csillagot terel
fűzéri vár magas tornya elé.

Suttogó beszédre intő csendben
sóhajtó erdő szálfái néznek,
meg-megremegve az éjsötétben,
őrzik az álmot a falu felett.

Meredély szélén sötét karéj áll,
mohadíszes kőfala a várnak,
de hajnal jön, lép új kikelettel,
mikor ez ódon szent hely feltámad.

Csendes utcán a történelem lép,
Templom tér véres, győztes harc után.
Rég volt? Nem rég! És maradt a miénk,
sebzett, mégis magyar e kis hazám.

Ifjak lépnek, repes, száll az ének,
kápolna kövére eskütevő lép,
hálát rebeg Kegyelem-istenének,
Szent Koronára áldást küld az Ég.

Vár fokán leng ősi magyar zászló,
hirdeti: egységben friss az erő,
kik érted haltak, meggyötört hazánk,
emlékük ne tagadja zord idő.

Dobbanjon szívünkben örök hála,
nevük őrizze az emlékezet,
ragyogjon bennünk szeretet lángja,
dicső tettük a jövőbe vezet!

Füzér 2007. április

Őszi fény

Sátrat épít a lomb,
alatta föld illata leng,
ágak között futó fény
aranyfonala peng,
ég és föld közé feszül,
égi citera hangja zeng.

2010. október

Álom

Álom dühe ébreszt,
furcsa zaj, láрма,
mindent és mindenkit
elsöprő gazság igazsága.

E durva, kegyetlen hely,
hol a jog a bűnösért való,
a színt valló báb az ütközetben,
s hited akkor van, ha pénzed,
hogy kulcsembert legyél
egy kétes gyülekezetben.

Száz és száz eszme
hirdette igaznak magát.
Fékevesztett lett a világ,
s kajánul dicsekszik
förtelmes tetteivel.
Sátán jár örömtáncot,
s falja a szennyben
fetrengő világot.

2009. december

Kijelölt utakon

Életem kimérten kaptam,
s kölcsönbe egy testet,
amit éltem agg alkonyán
egyszer visszavesznek.

Éltem, de csak önfeledten,
öntudatlan léttel,
mint egy puha rongybabácska,
ki óvatlan lépdél.

Fogadkoztam, nem gondolva
változó időre,
s álltam új tézisek alatt,
mint ki csupasz, pőre.

Égetett a Nap sugara,
vihár szele tépett,
mégis vágyom a holnapot,
élni ezer szépet.

Várom mindig, új nap legyen,
mint az elszánt vándor,
ki áthág a csupasz hegyen,
lép, s virágot táncol.

Ha hallgatok, jó oka van,
vagy legyintek báván,
hisz ha hegyet talál a szél,
az is fordul gyáván.

Forgolódok én is olykor,
koldus utca sarkán,
múlt eszmékhez új szavakat
ne rakjatok már rám!

2010. szeptember

Mély vizek

Sarkamig iszony szalad,
feszül izom, feszül ín,
merev csapásokban
érezem a víz hullámain,
hogyan vonz, ránt, elborít,
alant hínár tekereg
- köztük halak fürdenek -,
sötét mélység árka vár,
zúgó fejem hajtánám,
de villódzó fénye közt
bodor hullám megkötöz.

Lebeg a test a víz fölött,
árral szemben küszködök...
Távol esik mindkét part,
félelmem vihart kavart,
leküzdeni e hatalmat,
égből kapott irgalmat,
könnyeimmel könnyörgök.

Víz örvénylik itt közel,
szenvedés tépi bugyrait,
áttöri szívem falát;
talajt nem ér most a láb,
úszom az árral tovább,
míg egy tajték partra vet,
ekkor ér a döbbenet,
küzdelemtől aléltnan
itt sok ezren fekszenek.....

2007. január

Kinek adnak

Hova visznek, kinek adnak...
hajamon fénylő koszorú,
hova visznek, kinek adnak,
látod, a Nap is szomorú.
Éjszakának vagy nappalnak?
Kéklőn fénylő nyári égnek
vagy az őszi hidegségnek?
Árva szívű nagyvilágba
vagy végtelen boldogságra?
Vár a sorsom, vár a végzet,
boldog lennék, ha szeretnének,
mintha nem bántottak volna,
énekelnék, mint a páva,
eltagadnám bánatom,
mintha nem fájna sorsom...

2010. október

Anyai szeretet

Testeddel tápláltál,
szíveddel szerettél,
gyermek-életemnek
napsugara lettél.
Életem adója,
örömöm tudója,
bánatom őrzője,
titkaim bölcsője.
Én csak hozzád futok,
vigaszhoz itt jutok,
vágyom oltalmadat,
csókolni arcodat!

2009. május

Szabadság, egyenlőség, testvériség

Borotvaélen táncol Párizs,
Trianon varrta az új cipőt.
Éjszakáról éjszakára
elkopik a talpa,
és nemsokára
nem lesz pénz
új sarokra.

Borotvaélen táncol Párizs,
hazugság áll népek közé,
az ellopott történelem
bosszút forral,
és nemsokára
dicstelenné válik
a Liberté.

Borotvaélen táncol Párizs,
ki jó és ki rossz nemzet,
ki érdemel keresztet,
hamis, álnok kép,
alantas szándék,
halott indok,
Egalité.

Borotvaélen táncol Párizs,
pénz barátja pénz lehet,
acélsöprű söpör el
útjában álló népet,
rajta kopott
betűsereg:
Fraternité.

Borotvaélen táncol Párizs,
a franciák ébrednek.
Nem csorbuló borotva
beint a becsületnek;
Liberté, Egalité,
Fraternité vajon
merre lehetnek?

2009. október

A szépség kezdete

Láttalak már.
Szemedből olvastam neved.
Nem betűkből papírra vetett
zavaros ákombákom,
az igazi neved rám nevetett...

Vidáman léptél tovább,
nem álltál meg, csak a pillantás,
a szavak nélküli beszéd hangja,
az árult el, és kinyílt szívem
csendes, kicsi bugyra.

2009. július

Emberlét ...

Igen, csoda az emberlét!
Hol Mária palástja terül szét,
és véd, ha fagy, ha mar a kín,
betakarja meztelen csontjaim,
és boldog a nő, mert anya lesz,
és boldog a gyermek az ölben,
mint búza magja a földben,
rózsa, ha nyílik, és illata száll,
és benne a bűvölet, benne a báj.

Igen, csoda az emberlét!
Míg nem csak szavazó gép,
vagy létszám egy teremben,
vagy éppen ágyútöltelék,
s hazudnia kell semmi álmot,
fájdalmas baromságot,
hallgatni, ha létéről szól a vita:
hogymár nem kellene
a történelem padját koptatnia.

Igen, csoda az emberlét!
De fáj, és zokog és ég.
Kígyóvá vedlő álarc,
retorika támad orvul,
drog, cigi, ital,
részezen lepi a hajnal,
átmossák agyát médiahanggal,
s ha az önpusztítás nem elég,
förláldozza gyermekét.

Igen, csoda az emberlét!
Ha érett kovász keleszti,
keresztel szentelt kenyerét.
Ha figyelsz az óvó szóra,
ha nem hiszed, hogy ellened
apád vagy anyád szólna,
ha átlátnál a rostán,
nem csak a lyukán,
csorogna rád a fény...
Mert valóban csoda az emberlét!

2009. július

Hóvirág

Ha tudnám, hogy a tél tőle múlik el...
Ó, csak a szél fut, mely illatot cipel.
Vergődő szirmok, vakító szín,
Illanó fehérség föld buckáin,
Rezzenő bibére zizzen még a fagy,
Álomhozó fátylak, boldog remény,
Gondot lehel a fagyos tavaszi nap.

2009. február

Egyre közeleg

Megint korom fedi az eget,
hullnak sötét perjefellegek,
s a fekete bánat viszi lelkem,
mint elhagyott gyermeké,
úgy fáj, oly árva a szívem.

Varjú károg. Szmokingos szörny...
Mikor lesz újra békés a Föld?
És lesz e még édes újra a csók,
ha elhagynak parttalan hajók.

Most csak könnyem pereg,
hű szeretőim elfelednek,
egy világ meghal bennem,
és tudod, hogy te is velem,
mert a vég egyre közeleg...

2010. november

Szeretnék szállni

Szeretnék szállni angyalok csodaszárnyán,
Hajnali égen tündöklő aranyos fényben
Kitárom lelkem, ragyogjon szent kapuján,
Üdvösség pirkad, lobogó lángja az égen.

Gondok közt tedd azt, mit szíved halkan sugall.
Lelkedben győzni, erőt és hitet takar.

Szeretnék szállni, angyalok között angyal,
Mennyei csillag, ragyogj fel, édes jó remény.
Kitárva lelked, ne gondolj földi bajjal,
Megváltó élet türelme legyen az enyém!

Fogadd el tőlünk hálátelt buzgó imánk,
hallgass meg, Uram!
Emeld fel szívünk, ránk örök békesség vár,
hallgass meg, Uram!

Szeretnék szállni angyalok csodaszárnyán,
Hajnali égen feltündöklő arany fényben
Kitárom lelkem, ragyogjon szent kapuján,
Üdvösség pirkad, lobogó lángja az égen.

Emberi élet előtted rejtve nem marad.
Megbánó könnyek lemosnak bűnt és sarat.

Szeretnék szállni, angyalok között angyal,
Mennyei csillag, ragyogj fel, édes jó remény.
Kitárva lelked, ne gondolj földi bajjal,
Megváltó élet türelme legyen az enyém!

2009. január

Időalagút

Sötét úr tátong szemed előtt,
az irdatlan messzeség távol,
sejtroppantó, hideg katarzis
csak egy kis tüzet hiányol.

Ám fagyos űrt ölel a sugár,
szépet ígérő szín csalfa álom,
hiába pislog csábos szemmel
egy sehol sem volt utazáson.

De ha belépsz a mindenség
szívárványból nyíló kapuján,
mely időtlen időn repít át,
elragad egy színes hurrikán.

Majd magába zár egy más világ
szédítő, suhanó forgása:
sárga-piros, zöld-kék örvény,
dervisek kerengő utazása...

Hová vezet e színalagút?
Dimenziók mely járatába?
Sötét pokol vagy menny ajtaja
nyílik szöglete sarkába.

S ha a zöld-piros vagy kék-zöld
a sárga-pirossal fut össze,
változik-e a színszabály,
az isteni örök rögeszme?

Repülök, karom kitárom.
Legyen! Jöjjön bármi utána,
ide a test soha el nem jut,
csak a lélek kicsi sugára.

2010. november

Balatoni szonett

Hullámok lejtnek öröknek tűnő táncot,
terpeszkedik a túlpart önfeledt kéjben,
hegyek lábánál pára rezegtet fényláncot,
s halódó csillagot tovatűnő éjben.

Hajnalban születnek az édes szerelmek,
forró ölelés mozdul, minden oly ringató.
Szinuszba hajlik a nád, kényesen remeg,
suttog és dajkál a víz, az ég biztató.

Bennünk él az érzés, többé el nem enyésző.
Gyöngyöző kacaj őrzi éden örömét,
s ragyog a víz felfénylő tükrében az ég.

Szerelmek köttetnek e tóparti csodában.
Feldobbanó szívünk számol múltó időt,
Ároni áldás óvja a hű szeretőt.

2009. szeptember

Valami fény támad

Tűz gyúl, vágy gyertyája viasz.
Remeg a lobogó láng,
vakhitű bizonytalanság
kopogtat sors zárt ajtaján.

Találkozni sötét éjen hív,
lelkünk hagyj, éjfekete bánat!
Múljon, ahol szeretet támad,
és ne félj, ha büntelen a szív!

Valami fény támad homály ölén,
hozzád vágyódni, menni késztet,
fellobban a vakító fény, elenyész,
dobban szívremény s a végzet...

2009. december

Nők a partról

Mint hegyek a nagy tó partján,
őrt áll az idő, hatalmas bálvány.
Ringó zölden árad a víz árja,
meder szélén nádas palotája.

Ifjú korunkban tavasz tüze égett,
vihar után újra tükörképet
vitt el a hullám csobogva rólunk
csillagok alól, hol csak mi voltunk.

Ám a fák lombja már avarba szöve...
Hol az új hit, mely az égig nőne?
Megvítettük harcunk a múltó idővel,
megvívjuk harcunk az eljövövel...

Gondtalan percek, selymes suhogás,
hús habja most is gyógyító varázs.
Benne a lélek ladikja csobban;
vén tó, tiszta tó, ki szeret jobban?

És ha az öröm partról partra ért,
szerető szívek, Nők a Balatonért
virágkoszorúkat dobnak a vízre.
Nők a partról! Ők áldoznak Érte!

2010. március

Nyári világ

Nyári világ heve ül a vízen,
tegnap korbáccsal verte a szél.
Ma ezüstös tükörragyogásban,
fényét hintve, nyugalma visszatér.

Éles csillám vet szikrasugarat,
bukdácsolva lép, táncol a zöld víz,
hullámölelte csónakok mellett
úszó tollat, mint könnyű tutajt visz.

Cölöpön rándul a durva csomó,
kötél ring, ázik, vízre csap néha,
el- visszarándul, iramló kígyó,
rezeg a dúc, nyikordul inogva.

Szétrebbenő küszraj villan,
vízbe csobban fürge láb,
a délután zsibongó zajában
röpke álom bókkal ölel át.

Zsúfolt a part. Ki él, mozog,
mint selyemhernyó az eperfán,
szorul egymás mellé a nép,
s hagyni sem hagy többet maga után.

Távol hegyek buknak a tóra,
melyet sötét öv keretez,
aranyos színt a naphídtól
csillogó tükre kölesönvesz.

Pihenni készül, hamvad a táj,
vörössé vált felhő és tó,
mikor rikolt a dankasirály,
mikor közel a napsirató.

Szívtemető balladája

Egykor, réges-régen élt egy fiatal lány.
Szépsége híres volt Balaton két partján.
Szeme kék sugara, mint a nyári égbolt,
vagy mint a tó vize, oly ragyogó kék volt!

Nevelkedett szépen a Balaton partján,
halász emberek közt, vígan élt a leány.
Csónak volt bölcsője, ha álomba merült,
árnyékadó háló védőn fölé terült.

Hullámok ringatták kicsi kora óta,
mintha a Balaton édesanyja volna.
Elmúltak hamar a kedves gyermekévek,
kicsi leánykából hamar hajadon lett.

Nyári multságba jött egy nyalka legény,
szerelem tüze gyúlt a leányka szívéen.
És amilyen szép volt, olyan állhatatos,
híven ragaszkodott választott párjához.

Kedves, hű szerelme, kőfaragó legény,
szent esküvel köti: tiéd, s te az enyém.
Hegyek köve simul legény keze alatt,
munka nélkül soha nem nyugszik le a nap.

Építi a házát, ősszel az esküvő,
bár a jövő mit hoz, tudja a Teremtő...
Új élet alapját e ház jelképezi,
ám a sors balkeze a kezdést bevégzi.

Apjával fog halat, ügyes a nagy leány,
hálót vetni bátran ott áll ladik ormán.
De mint a fergeteg derült égből lecsap,
oly hamar vége lett reménynek, álomnak.

Egy szép nyári napon, mikor madár dalol,
szitakötők népe víz fölött ficáncol,
s pillangók csapongnak a nyári ég alatt,
hálót vetni indul szorgos halászcsoapat.

Jaj, ha tudná a lány, hogy mélység foglya lesz,
ladik a sok hallal mind a semmibe vesz,
apja sem láthatja többé meg a Napot,
szívének szerelme hord majd gyászszalagot.

De ha a sors rendez, a színjáték sötét.
Elrejti előlünk valódi, torz élet.
Lágyan ring a vén tó, viharak nincs jele,
csak az a sötét sáv part mellett ne lenne...

Aztán egy pillanat, mint egy hűs lehelet,
eltűnik az élet, néma csendbe dermed...
Hamar az evezőt, hamar a lapátot!
Hánykódó ladikot partnak futassátok!

Balaton közepén sötét örvény támad,
Bakony viharszele hullámokon vágat.
Fekete fellegből a villám vízre vág,
felborul a ladik, lerántja a leányt.

Ordító vad orkán a véget elhozta,
öklömnyi jégeső mint korbács ostromozta.
Még kétszer felbukik a szőke hajával,
mit a víz nem végez, jég végzi hadával.

Pár ladik csapódik a homokos partra,
de köztük nem leli, kit a legény várna.
Őrült egy gondolat, maga megy utána,
zúgó szél hangjában mintha kiáltana...

De csak a szél süvít, nem szűnik a tajték,
vízre menni nem tud, és nincs már segítség.
Hiába kongatnak, lódul harang nyelve,
nem csitul a vihar, csak másnap reggelre.

Nehéz lesz a szíve a szegény legénynek,
mintha szíve helyén kövek döngénének.
Kongó ürességben a gondolat árva,
temető csendjében mintha szellem járna.

Felcsendül a véső, kemény kő pengeti,
szerető hű szívét kőszívre cseréli.
Azt a nagy kőszívet fejfának letette,
soha többé nem lett más a szeretője.

Kettős szívet vésett, bele kettő nevet,
hogy ha nyugvóra tér, nem kér majd más helyet.
Ott állnak azóta azok a kőszívek,
örökké hirdetni az igaz szerelmet.

Csendes nyári éjen, mikor Hold világlik,
két bolyongó lélek egymásra talál itt.
Kőszív elevenné, válik szerelemmé,
hulló könnyek válnak hófehér kövekké.

Feszület

Agyszülte feszület
ingaóra lebeg
ma minden szögletes
semmi nincs a helyén
minden dögletes
minden csupa penész
sarkok sötét zuga vet
iszonyatos félelmet
hatalomért eladnak
hatalomért eldobnak
takarom szemem
hogymohase lássam
fülelmen kezem
hogymohase halljam
valaki megkötoz
el ne higgyem
vaklárma elragad
hajlott gerincetek
kifosztott háza
tört ablakban feszül
egy galamb törtött szárnya

2009. október

Üresség

Üressé váló tér előtted,
anyád, apád rég elment,
rád jut a legidősebb szerep,
szobák falán a kép,
imára kulcsolt kéz,
szívet töviskoszorú fon át,
keresztre feszítve
a boldogság

2009. december

Csíksomlyói éjszaka

Harmatot síró éj alatt
mindenek csendben alszanak.
Pihennek nyálba csordulón,
éjről nappalba fordulón.

Fenn a hegyen fehér a kő,
bújik a száraz hangató,
alvó odvas öreg tölgyek,
csángó népek erre jönnek.

Nyeregben a hármass oltár,
Szűz Mária is alszik már.
Fal tövében pihen a nép,
mosolyog rájuk egy szentkép.

Fenn az oltár fölött ragyog,
tizenketten a csillagok.
Virrasztók imája bóköl,
menedékük templom-aköl.

Ének zendül lankadatlan,
égre érő pirkadatban,
s ha az éjt űzi a hajnal,
Boldogasszony áll a Napban.

2009. június

Levélen a harmat...

Levélen a harmat vízcseppbe fut,
szomját oltani leszáll egy kakukk,
szárnya rebben, surranva égre hág,
hintázva lebben mellette egy ág.

2009. szeptember

Láthatatlan gyökerek

Ránk terül a Föld éden palástja,
szívünkben derül rebbenő öröm,
lelkünk a táj szépségét dalolja,
hálánk imája áldozó kövön.

Ahol az ezüsttő napba öltözött,
elhaló fényben aranyhíd ragyog,
élünk bús gondok, bánatok fölött,
somogyi dombok lankái között.

Hív minket e kép, a szívbe vésett,
mély harangszó zengő kondulása,
napot köszöntő hajnali fények,
esti égbolt csillagkupolája.

S a sok csónak vajon hova ballag?
Miért az öröm? Szél hozta dalnak?
Víz illata miért oly nyugtató?
Miért vigasztal a kék vizű tó?

Emlékeink, túlra nyúló árnyak,
korszakok vége új eszmét sejt,
múltját hordozza roskatag háza,
s magába a boldog jövőt rejti.

Hazám, néha elnyeli a történelem,
de mi haladunk tovább az úton...
S ha kérded: miért kedves hely nekem?
Most egyszerű a szavam: nem tudom...

Kérdi a fa, miért tartja gyökér,
mely nem látszik, föld alatt, mégis él.
Ki az, ki nem tudja: gyökér nélkül
nem nyílik virág, s nem zöldell levél.

Tartanak e láthatatlan gyökerek,
törzs emeli magasba a koronát,
a világ is velünk, általunk kerek,
és mi vagyunk ott fenn az egyik ág.

2009. szeptember

Mutasd meg, Uram

Mutass rég látott mosolyt, Uram,
aranypalástot, bíborragyogást.
De ne azt, melyért sorsot húztak,
s dobálták rajta a kockát.
Mutass zöld ágot lábad előtt,
szelíd számár baktatta utat,
vándort, ki lépteid után kutat.

És mutass boldog népet,
itt hajol előtted mind!
Vár hű szívvel, Érted
zengeti szép énekeit.
De még ne tárd fel
százados döfte sebed,
rejtsd el korai félelmed.

És súgd meg a kishitűnek,
csillag fényétől kísérvé,
karácsony szent napján
miért kell megszületned.
Mutasd meg, gyermeket küld az Ég!
És mi várjuk tiszta szobánkban,
hol örökre gyújtunk gyertyafényt.

2009. december

Találtam egy szót

Nem találok szavakat magamra,
de szeretem önnön lényem.
Bennem él, ki életet adott,
nincs semmi veszteségem.

Nem találok szavakat magamra,
mert megárt, teher itt a szó.
Tudom, tenni rendületlen kell,
titkom már tavalyi hó.

És ha mégsem találok a szót,
majd rajzoló a falra,
aztán mosolygok magamba',
találtam egy szót magamra...

2009. november

Adventus Domini

(Az úr eljövétele)

Várlak, Uram! Jöjj hát, szelíd leszek!
Irigy vágyak, most ne gyötörjete!
Nem kell diadal, békesség csupán.
Vendéget várok csendes éjszakán.

Üdvös cél lesz minden nap előttem,
tisztá lélek, szerető erőben.
Ez a gazdagság bennem virágzik,
egy ház, melyből semmi sem hiányzik.

El ne tévedj! Nálam gyertyák égnek.
Jöjj el hát hozzám – bornak, kenyérnek!
Jó leszek én, Uram, majd meglátod,
minden vétkezőnek megbocsátok.

S bár sok terhet a sors vállamra tesz,
tudom, ha eljössz, majd Te segítesz.
Várlak, Uram! Ajándékunk Te vagy,
dicső fényű, Isten-küldte csillag.

2009. november

Óhajtás

Hókristályok hullnak egyre
hófehéren, hófehérbe.

Ezüstsínű holdfény ragyog,
fagyos szélben jégtáj vacog.

Fenyő alá gyűlnek népek,
koszorúban gyertyák ülnek.

Ünnep támad a szívekben,
osztozzunk a szeretetben!

Áldott legyen ez az ünnep,
Uram, hozd el új jövőnket!

2009. december

Huszonhárom év

(Nagy Krisztián emlékére)

Kétszer beszéltem veled.
Lépcsőház homálya, tompa fény,
nem láttam, milyen kék a szemed,
mely gyászszalagtól ölelt fénykép
szegletéről szelíd komolysággal
megfoghatatlan távolba mered.

Már láttad, amit más nem láthat.
Felfénylett előtted a rád váró,
messzeségbe vezető út íve,
csalogatón, gond nélküli létet ígérve.
És nem volt ki visszatartson...
Választott börtönöd rácsa
nem engedett betekinteni
zárkád komoly magányába.

De miért? Mondd, miért e súly,
marcangoló döntéssel miért
emelted rossz mozdulatra karod?
Huszonhárom év semmiség,
ez nem lehet szenvedésre ok!
Ekkora sebet csak a sors vághat,
mikor az élet reménytelen.
Tátongó, befedetlen szakadék,
mikor az ember már embertelen!

Kétszer beszélgettünk, kevés volt....
válaszod halk, próbálkozó szavam
nem nyert értelmes célt,
s a mosoly arcodon félszeg maradt,
de belülré futó finom rezzenés,
arcod tisztasága fájdalmat takart.
Nem láttam meg, mikor vert
szád szegletében tanyát
barázda képében a fájdalom.
Nem mondhattam, ne tedd,
már késő, parttalanná lett bánatom...

2008. október

Alkonyórán

(haiku vers)

Elmenni messze,
nem cél nélküli az út,
vár rám új hajnal.

Még jön sok barát,
jön megújult ébredés,
életem enyém.

Simul a ránc,
a gondok tovaszállnak,
mosoly arcomon.

Aki hiányzik,
szívemben nem találom;
könnyet ont szemem.

Magány nem ölel,
erre járok, benézek...
Hol vagytok, társak?

Sorsunk közös volt,
már együtt jegyez minket
a történelem.

Elfárad a Nap,
dolga végezetten már
pihen a sugár.

Békesség nektek!
Megoldom sarum szíját...
Béke veletek!

2009. szeptember

Erőt, hogy ha nem kapok

Célom és tán hitem van!
Segít Isten, s jómagam,
hogy ha még úgy akarom,
betűt, szót folyvást rovom.

Erőt is adj ez mellé,
különb a férgeké,
mit eddig összekapartam.

Erőt, hogy ha nem kapok,
csapot, papot itt hagyok,
teszek egy kirándulást,
s lelek lélekújulást.

2010. január

Feltámadás öröme

Feltámadást zengő himnusz szól,
aranyöld földem nevetni hív.
Zendülő, madárdalos hajnal
lelkünkre ül, és örül a szív.

Az akarat nem álom, s a tett:
győzelem lesz az elmúláson...
Vak szemekről hull le a hályog;
Rém mulatott a pusztuláson.

Borzalom, ne sírj Krisztus egén!
Tél után tavasz jön, érzed illatát...
Hinned kell a feltámadásban,
várd néped csengettyűs hajnalát!

Már ontja fanyar illatát a torma,
üres a sír, bárányé a számadás...
Némulj, kerep, felzúgó harang
zengje: értünk van e feltámadás!

2010. április

Március

Március! Üde bohóság,
minden napod új szerelem!
Zsenge zölded ragyogja át
a táj illatos bársonyát.
Benne bukdácsol a szél,
tulipánvirágot lepke les,
virágfeje súgja, neved!
Március, te rügybontó!
Bajuszodba kuncogsz,
te vagy a legszebb hódító!

2010. március

Változások

Változik a változatlan,
időráncba bújt konok arc,
örvényt keltő áldozat
örökké küzd, újul a harc.

Valónak hitt eszme botol,
porladó hamvat visz a szél,
álmodtuk, hogy jobb lesz egykor,
de csak a gond, a bú beszél.

A tájban sok illanó titok,
feltárt, feltáratlan emlék.
Magába sűrít tegnapot,
ordít egy megkopott jelkép.

Változik a változatlan,
az idő nekünk véges,
ha kondul a lélekharang,
már semmi sem kétes.

S ha a régi úton járok,
látom, mivé lettem,
feldübörgő lovas kocsik
vágatnak mellettem.

2010. július

Záporcseppek

Záporcseppek
földre hálnak,
tócsát csókol
buborékjuk,
szivárványos
burok roppan,
kopog, locsog
az ereszlük.

És csak csöpög,
és csak csorog,
mint torokban
a bor, ha jó,
s igazsága
hogy megnyílik,
szédült szava
pergő szó.

Záporcseppek,
cseppcseppentő,
cseppen cseppre
háztetőről,
visszhangja vád,
és kivájja
kőből lépcső
talapzatát.

2010. szeptember

Eső

Cseppenő bűbáj:
szomjat olt fű, fa, virág,
új nyári színek...

2010. augusztus

Szeptember

Befut az ősz, győztes hírvivő,
csókot dob színes lombú fákra,
búcsút int az ágtól való levél,
lassú táncát járja utoljára.

Már érződik a hűvös szelű tél,
bár kényeztetve ragyog a Nap,
fecskék hada mégis útra kél,
maguk mögött hagyva múltó nyarat.

Csendesül, megpihen a határ,
pajtában friss széna illatoz,
az öreg diófa termést dajkál,
roskadozva, megadón hajladoz.

Hegy levét érlelik múltó napok,
áldott ünnepre készül a föld,
pincékben kárminbor fénye ragyog,
Földanya hava éléskamrát tölt.

2009. szeptember

Jerikó rózsája

Jerikó falai alatt
Egy különös virág fakad.
Ráncos, száraz és holt,
Itasd, és a víz életet olt
Könnyező szirmai helyére.
Ódon romon viruló test,
Rezzenő sejtben indul az élet,
Ólom tűzű fény esik rabul,
Zörgő harasztból virág virul,
Száraz avarból zöldellő ág.
Álma végre valóra válik,
Jelene, múltja egyesül,
Az élet újra megtestesül.

2009. július

Élni, boldogan

Rengő kalász bólintva hív,
búzamező ölel.
Poros úton dobban a láb,
égető Nap lángja tüzel.

Ezer éve oldott kéve,
álljuk keményen a sarat.
A mag acélossá érve,
s az ember, életet arat.

Míg terem a föld, minden él.
Apró szemből élet-kenyér
ropogós karéja nevet,
s a holnap új reményt ígér.

Rengő kalász bólintva hív,
fájdalmat búzamag lel...
Miénk e sokszor gyötört lét,
miénk a jövő, mely követel.

És élni kell! Befelé fájón
susog szívünkben égi hang.
Gyökere sváb vagy szláv ajkon,
de magyar, ha kong a harang.

S ha érdek idegen szívnek
ezt a földet szerezni meg,
együtt kell gátat szabnia,
kinek e föld rég otthona.

Együtt, ki még élni akar,
s Hunnia fiának vérét hordja,
idegen vagy magyar,
itt vágy élni e boldog horda.

Itt vágyunk, mint ős Avatar,
mint Somogy lankáin a fa,
mint Mátrában a messzeség,
Kunság mezején a gulya.

Mint föld ölében boldog mag,
mely befogadva lesz új kenyér.
Éljünk Szent Koronánk alatt,
mint a föld a búzaszemekért.

Édesanyák köszöntése

Már oly sokszor, oly sokan
elmondták, mit jelent e szó,
elkopnak az ismételt,
csillagokba rejtett szavak.

Már annyiszor leírták:
dajkál, ölel, simogat,
visszaadni csak egy szót belőle
úgy, ahogy mi kaptuk, lehet-e?

Meghatott mondat kúszik elő,
megköszönni a drága életet.
Fénylő szemek tükre csillan,
és feldobog az édes szeretet.

Kezekben illatos virág,
szívünk érzi, milyen jó vagy.
Láttad gyermeked szépnek,
jónak, makacs konoknak,

Mégis megadtad az oltalmat,
mégis, ő neked az ígéret,
kinek élete a legfontosabb,
zsenge ág, ki felnőtté érhet.

Kinek most legnagyobb vágya,
hogy boldog mosolyod lássa!
Mert ha kiürülne a holnap,
kinél találna oltalmat?

Háláról szóljon e szép nap,
köszönt az élet, béke himnusza!
És köszönet méltóképpen néked,
mert így hívhatunk: édesanya!

2010. május

Csendre int hangodban a csend

Ezernyi ragyogó fény lobog,
égő gyertya viaszkönnyet ont.
Szabad utat magányunk elé
lelkünk feltörő sóhaja bont.

Emlékek szaggatta égő seb
zihál futó pillanat mögött,
megtört arcú bánathoz érve
élők merengnek sorsuk fölött.

Koszorúba font fehér virág
életet remél a síron túl,
s fülembe cseng az áhított hang,
érted imát mondok szótlanul.

Kúszik a novemberi égre
lángban izzó fények szülte rend,
s a lélekben megül a béke,
míg csendre int hangodban a csend.

Hajnaltól vár megváltást az éj.
Remegő láng, izzó kanóc bibéz,
s reménnyel a szív, a nagy égre,
angyalok közé angyalt igéz.

2009. november

Hallgatás

Hallgatok néha,
Milyen jó az olykor.
Érlelődik közben a szó,
mint hordóban az óbor.

2009. november

Tél közelít

Tél közelít havas szánon,
jégbe fagy jéghideg álom.

Látom a szél dühe mérgét,
üveggé fagyott víz kérgét.

Hófüggöny takarja fátylát,
fehér föld téli bundáját.

Vakít a fény, a sziporka,
csillogó hely hull sorba.

Először lép le a földre,
s itt maradna mindörökre.

Ám a Nap küldi a fényét,
nem hoz még hófehér békét.

Föld elissza hó bundáját,
lucsokba veri az árát.

2009. november

Bonsai

Széltepázta fa,
kiugró sziklaperem,
tálkában elfér.

Öregnek látod
villámhasított ágát,
tíz éves csupán.

Ez egy más világ.
Kicsi kertben évezred
egybesűrítve.

2009. november

Alkonyodik

Alkonyodik. Csillagok fenn,
gyertyafény lenn, előttem sírod,
s az égen hullócsillag suhan át
felidézni a végtelen hatalmát.

Fakónak szelídül az emlék,
az árnyékot elhordja a Nap,
a falak lassan leomlanak,
romok közt virág bontja kelyhét.

Elhagytál engem és a házad,
kérdeszlek, de nincs magyarázat,
csak könnyes közöny hajtogatja,
elment titkaim egyetlen tudója.

Vele halt egy részem arcátlanul,
s míg szobámban térdepel a csend,
a régi házban csak a szél táncol vadul,
az idő megcsalt, és ő vele ment.

Kitárom karom, hogy öleljem vállát,
de jaj, nem találom, nem találom,
s nem átkozhatom, mert el nem érem,
nincs hozzá út, csak a végzet.

Tört szárnyam szegetten lóg,
s míg újra építem sorsom útját,
szétfolyó múlt emléke villog,
betemetni a fájdalom kútját.

2010. november

Két haiku

Jéghegyek törnek,
suttogón locsog a víz,
tavasz közelít.

Komp fölött sirály,
kenyérhéjat kunyerál,
győztesen rikolt.

2010. augusztus

Hulló levél

Levél hull. Szára, mint penge, pattan,
öntudatlan kamikáze repülésben
földre veti magát.

Fű, bokor, kerítés élénk dísze,
zizzen bágyadt suttogás, s csak hull szüntelen,
szélemelte szárnyán.

Csupasszá meztelenül a faág,
s a sűrű hullásban tarka szőnyeg terül:
lila, barna, sárga.

És hull, hull és terül, mert porból lett,
porrá lesz, mert minden VAN onnan véteget,
s az idő körbejár.

Anyaga kitölti a végtelent,
és nincs más időszik, mert most és itt: VAN, NINCS:
az élet és halál.

2009. november

Zselici barátok dala

Árnyas úton csillog a fény,
égig érnek itt a fák,
boldog öröm, hív az erdő,
s barátaink várnak ránk.

Hol őzekjárta úthajlásban
szarvas leskel gyáván,
gyertyán hatalmas karja ring,
fészket rejt sűrű ágán.

Valaki vár, valaki jön,
erdei ház víg tanyánk,
Somogy ölelő kebelén,
Zselic hús, árnyas táján.

Hol feltámad a békevágó,
jöjj te is, örülj velünk,
mosoly virágzik arcodon,
vidd haza e boldog órát.

Hol száll a dal, szárnyal a szó,
szeretetvirág nyílik,
ha tévedsz, megbocsátást nyersz,
barát maradsz a sírig.

Valaki vár, valaki jön,
erdei ház víg tanyánk,
Somogy ölelő kebelén,
Zselic hús, árnyas táján.

2010. október

Magamnak akarlak

Magamnak akarlak, sóhaj hív.
Szakadt lelkem börtöne tárul.
Közöttünk árok, rozsdás penge,
Szennyes gondot akarat árul.

Merész küzdés világ ellen,
Hordalék, mocsok ránk tapad,
Hajnal fénye ködbe zokog,
várlak, de csak a szél matat.

2009. június

H1N2?

Én bedőltem. Még nem az ágyba,
de karomban éget a fehérjelánc.
Akarom vagy nem, vírus virul,
halálos csókot dob, mocsok egy tánc.

Tanakodj bátran, túlélni akarna
minden kiscseléd, spanyolnátha érv;
akkor húszmillió izzadt halálba,
most elég tíz, csak az oltást ne féld.

2009. november

Advent fényei

Fagyot lép az éj, sóhajt a téli szél,
valaki elindult, valaki útra kél.
Béke, hit, szeretet a remény oldalán,
legyen csendes társunk, fohász a jó után.

Küldd el őt, Uram, megváltó szíved lényét,
s hogy idetaláljon, lelkünk mécsese ég.
Vezesse őt mennyből hófehér angyal
esti felhőn kigyúlt csillagakarattal.

Ablakokban fénylő gyertyaláng világol,
sötét éjben el ne tévedjen a vándor.
Tiszta gondolatban tiszta lesz a lélek,
a bűnt messze űzni segíts, Uram, kérlek!

S a gonosz zokogva, félőn zsolozsmázzon,
kegyelemért Isten trónjához kiáltson!
Advent fénye hozza, eljön a kegyes nap,
szeretet tüzével most diadalt arat.

És hirdesse fennen az Úr, aki áldott,
hirdesse a békét, való igazságot!
És ha eljön az éj, a várva várt óra,
megszületik Jézus, éji harangszóra.

2010. november

Őszirózsza

Ő az, ki szívesen díszlik
Sárguló szőlőtő alatt.
Zöld parkok színes ágyásában
Immár csak pusztulás maradt.
Rozsdafoltot rak rá az ősz,
Őn színű, szakadtas rojtot,
Zizzen rá kései dongó,
Sovány őszidejű foltok,
Alkonyba ért virágsorsok.

2009. szeptember

Csend, csak csend

Aláhull a bíboralkony,
felhők közt izzik fénye,
lángokban bús felhőalak,
szétomolva hamvad vére.

Hűvös est homálya éled,
fenn a hold ezüstje bámul,
fák ága közt helyet keres,
míg fénye kényesen aláhull.

Roppan a gally a láb alatt,
csendet hasít rövid hangja,
összerezzen bánatos lelkem,
itt embernek nincs hatalma...

Arcod hull a messze múltba,
mozdulatod távoli kép.
Elmúlás ez? Honnan, hova?
Halni egyszer nem elég?

Lázadó szív, csitulj, csitulj!
Legyen csend! Csak csend és béke!
Sírján mindig égjen mécses,
és veled lesz: örök fénye ...

2010. október

Teremtés

Legyen világosság! - intett az Úr -
és kígyóörvény nyelte, dobta szét
ragyogó csillagmilliárd tömegét.

Sötétből tűzfényű spirálhalmaz,
rejtelmes ködben megfogant ábra,
birtokba vette kijelölt helyét,
elmerülve az űróceánba.

Földobbant szinuszában a lét,
csillogó pontjai mögött a sötét
életbölcsőraj ringatta mag,
örök teremtés igéje dobbant.

Sohasem látott rejtelem tárult,
feketelyuk-tépte kvazárerek*,
ismeretlen erő díszítette fraktál*
polipkarja teret ölelt.

Hogy magát ismételve megszülj
bolygók szétfröccsenő sokasága,
örök érvényű galaxis-szektor
lett száműzött angyalok tanyája.

S az önmagába zuhanó világ
sötéten áttörő csillagkerék,
átvedlik a teremtés bibliája,
újra oszló sötét, új menedék.

Melyben az ember teremtet lény,
küldetés, cselekvő tömeg,
kicsire, nagyra hivatott eszmény.
Miért, minek? Csak Isten érti meg!

*Kvazár = csillagszerűnek tűnő rádióforrások

*Fraktál = „önhasonló”, végtelenül komplex matematikai
alakzatok

Zalakaros 2009. október

Fecskesírató

Rozsdás, perzselt levél, orgonaszár
hajnali könnye csillanó cseppben,
dél felé int, bíborban ég a nyár,
fecskehajtó fehér kendő lebben.

Sűrű raj köröz, hív repdeső társat,
a távnak kicsi fióka feszül,
gombszem rögzíti fentről a tájat,
lenn, fű közt sírva, tücsök hegedül.

Mikor a fecskék magasan szállnak,
hatalmas útra gyenge kis szárnyak,
otthont látni visszatálnak?

Koppanó dió, szomorú lárma,
udvar szegletén búsul a zsálya,
magas röptű fecskét visszavárja.

2009. október

Távoli barátság

Gyönyörű tavasz,
mindenhol madár,
röppenő szárnyak,
virágmosoly vár.
Távoli barát írt,
egy gyors levél
fut az éteren át,
s a barátságnak
kilométerek
szabnak csúf határt.

2009. május

Utószó

Kévekeresztek állnak a tarlón,
egy ember pengő hangú kaszát fen.

Fekete varjú billeg egy karón,
lesi, mint vész el egy-egy kalászszem.

2009. augusztus

Tartalom

<i>Névtelen dalnok</i>	5
<i>Könyv</i>	5
<i>Tündekép</i>	6
<i>Ismétlődés</i>	6
<i>Város</i>	7
<i>Átváltozás</i>	7
<i>Hold</i>	7
<i>Homokszavak</i>	8
<i>Senki sem felel</i>	8
<i>Csendbe zuhan a világ</i>	9
<i>Istennek kedves</i>	10
<i>Szép, szomorú ének</i>	11
<i>Elvégeztetett</i>	12
<i>Ady sírjánál</i>	13
<i>Szépvíz (Frumosa)</i>	14
<i>Eső</i>	17
<i>Zsémelődés</i>	18
<i>Egy kicsi fény</i>	18
<i>Li Taj-po</i>	19
<i>Könnycsepp</i>	19
<i>Ölelés</i>	20
<i>Lángszívű alkony</i>	20
<i>Hol vagy, betyár?</i>	21
<i>Azóta</i>	21
<i>Karácsonyi kívánság</i>	22
<i>Kenyér</i>	22
<i>Karácsonykor</i>	23
<i>Idehaza</i>	23
<i>Nevünk</i>	24
<i>Vihar előtt</i>	24
<i>Esti szellő</i>	25
<i>Kavics és homok</i>	25
<i>Vihar</i>	26
<i>Káin, Káin</i>	26
<i>Nyugtalanság</i>	27
<i>Bizonyosság</i>	27
<i>Annak adtam</i>	27
<i>Fájdaloműző</i>	28
<i>Gondolat</i>	28
<i>A fény születése</i>	29
<i>Zsenge ág</i>	30
<i>Minden, mi velem történik</i>	32
<i>Lennétek-e</i>	32
<i>Csöppség</i>	33
<i>Emberfia</i>	33
<i>Tűz és hamu</i>	34
<i>Lustakisasszony</i>	34
<i>Sziszegő</i>	35
<i>Én sem találtam</i>	35
<i>Sírató</i>	36

<i>Napkorong I.</i>	36
<i>Ha újat akarsz</i>	37
<i>Duna-parton</i>	37
<i>Lucifer</i>	37
<i>Legyen örök nyugodalmad</i>	38
<i>Egy pohár tiszta víz</i>	39
<i>De colores*</i>	40
<i>Haiku</i>	40
<i>November elején</i>	41
<i>Felirat</i>	41
<i>Feladat</i>	41
<i>Áldott éj</i>	42
<i>Hűtlenség</i>	42
<i>Szerelem</i>	42
<i>Tavaszerzés</i>	43
<i>Jelenlét</i>	43
<i>Képzelet</i>	44
<i>A magány</i>	44
<i>Elrendeltetett</i>	45
<i>Nyári zápor</i>	46
<i>Régi szerelem</i>	46
<i>Búcsúztató</i>	47
<i>Holo-rímes, holott rémes</i>	47
<i>Alkotás</i>	48
<i>Pegazus</i>	49
<i>A fenyő</i>	49
<i>Kavicsos part</i>	49
<i>Közgyűlés</i>	51
<i>Hegyem kérdez</i>	51
<i>Hallani szeretnék</i>	52
<i>Balcsi-part</i>	53
<i>Te voltál a legszebb</i>	53
<i>Jutalom</i>	54
<i>Fény és árnyék</i>	54
<i>Hajnali kép</i>	54
<i>Emlékezés</i>	55
<i>Őszi fény</i>	56
<i>Álom</i>	56
<i>Kijelölt utakon</i>	57
<i>Mély vizek</i>	58
<i>Kinek adnak</i>	59
<i>Anyai szeretet</i>	59
<i>Szabadság, egyenlőség, testvériség</i>	60
<i>A szépség kezdete</i>	61
<i>Emberlét</i>	61
<i>Hóvirág</i>	62
<i>Egyre közeleg</i>	62
<i>Szeretnék szállni</i>	63
<i>Időalagút</i>	64
<i>Balatoni szonett</i>	65
<i>Valami fény támad</i>	65
<i>Nők a partról</i>	66

Nyári világ	68
Szívtemető balladája	69
Feszület	71
Üresség	71
Csíksomlyói éjszaka	72
Levélen a harmat	72
Láthatatlan gyökerek	73
Mutasd meg, Uram	74
Találtam egy szót	74
Adventus Domini	75
Óhajítás	75
Huszonhárom év	76
Alkonyórán	77
Erőt, hogy ha nem kapok	78
Feltámadás öröme	78
Március	79
Változások	79
Záporcseppek	80
Eső	80
Szeptember	81
Jerikó rózsája	81
Élni, boldogan	82
Édesanyák köszöntése	83
Csendre int hangodban a csend	85
Hallgatás	85
Tél közelít	86
Bonsai	86
Alkonyodik	87
Két haiku	87
Hulló levél	88
Zselici barátok dala	88
Magamnak akarlak	89
H1N2?	89
Advent fényei	90
Őszirózsa	90
Csend, csak csend	91
Teremtés	91
Fecskesírató	92
Távoli barátság	93
Utószó	93

Tisztelt Olvasó!

Szeretettel állítottam össze negyedik kötetem tartalmát, és azzal a reménnyel, hogy örömet szerzek azoknak, akik verseimet olvassák. Amikor barátaim a tervezet címét kérdezték tőlem, úgy éreztem, hogy a Névtelen dalnok címben valami mélabút vélnek felfedezni, de biztosítom Önöket, hogy ilyesmiről szó sincs. A cím az első kötetem egyik verséből való, amely megjelenésekor nagyon sokaknak tetszett és már akkor elhatároztam, hogy egyszer lesz egy ilyen című kötetem. Ez a tervem most, a negyedik könyv kiadásánál teljesült. A kötetet Hauptné Hóyos Nóra rajzai díszítik, aki eredeti foglalkozását tekintve restaurátor, de mindaz mellett többgyermekes, boldog édesanya, akit külön köszönet illet azért, mert a gyermekekkel járó gondoskodás nemes, ám nem könnyű feladatai között, felkérésemre igent mondott. Ugyanígy köszönet illeti Kiszely Józsefné Gizikét önzetlen segítségéért, akinek kedves szavai a bevezetőben olvashatók.

A kötet érdekessége a régmúltba tett kirándulás, melynek során, egy rege, egy balatoni ballada és egy Szent László legenda került feldolgozásra.

Kívánom, hogy minden kedves olvasó találja meg verseimben azokat a gondolatokat és érzéseket, amelyek a legközelebb állnak életéhez, egyéniségéhez.

Székely Anna

